



Співзасновники:
районна рада, районна державна адміністрація і колектив редакції

Виходить з 1939 року

№ 2 (8392), 11 січня 2013 року

Урочистості

Вони вічно в тобі, Україно!

Вони – це герої нації, одним з перших серед яких є Степан Бандера. Вони – в Україні і Україна – в їхніх серцях. Назавжди. Хоча українська незалежність, виборювана століттями, ще надто молода й приховані сторінки історії патріотичної героїки лише починають відкриватися й вимальовуватися в загальну картину, в головах українців тільки зароджується (бо ж на тлі неодноразового переписування підручників цей процес і так є досить позитивним) усвідомлення потреби вшанування своїх провідників – провідників українства, та на сьогодні можемо похвалитися тим, що першого січня, у перший день нового року не лише у Західній, а й у Східній Україні відсвяткували день народження людини, чиє ім'я змінило назву усього народу.



Бандерівець! Хтось кинув в злості.
Не буду суперечить я!
Велика честь носити й досі
Героя справжнього ім'я, – так писав у вірші «Бандерівець» відомий український поет-пісняр Вадим Крищенко. Ця тема проходила рефреном на урочистостях, приурочених 104-й річниці від дня народження Степана Бандери, що відбулися у нашому місті біля пам'ятного погруддя Провідникові української національної ідеї, яке було встановлено на центральній вулиці, що носить його ім'я, нещодавно, в третій декаді жовтня 2012 р.

(Закінчення на 3-й стор.)

Звичаї

Нова радість стала, яка не бувала: звізда правди, звізда волі нам путь осіяла!



Новою радістю і, по суті, новацією Різдва-2013 стало винесення «на люди» утаємниченої споконвіку традиції приготування найпершої та найголовнішої з-поміж усіх святвечірніх страв – куті.
У Тернополі, на центральному майдані міста, третього дня Різдвяних свят започатковано Фестиваль різдвяної куті.
Та ще й як! Адже спромогою й керівництва області з очільником ОДА Валентином Хоптяном, й гуртом небайдужих тернополян у найбільшій в Україні макітрі приготовлено 1300 (!) літрів страви, котра є непроминальним символом життєспромоги, благополуччя, зрештою, майбутності нації.
Голошено на майдані, що для її приготування знадобилося 300 кг пшеничного зерна, 50 кг меду, рівно по стільки ж маку та горіхів, а ще – по 30 кг родзинок та цукру. І ще така добра вість: рекорд той зафіксовано Книгою рекордів України.

(Читайте на 5-й стор.)



МИ ПОВЕРТАЄМО ЗІР ШВИДКО, ЕФЕКТИВНО, БЕЗПЕЧНО!

КЛІНІКА "ВАШ ЗІР" ЄДИНА В РЕГІОНІ* ВИКОРИСТОВУЄ ДЛЯ ЛІКУВАННЯ КАТАРАКТИ КОМПЛЕКС ІНФІНІТІ

КОМПЛЕКСУ ІНФІНІТІ НАДАЛИ ПЕРЕВАГУ БІЛЬШІСТЬ ПРОВІДНИХ КЛІНІК АМЕРИКИ ТА ЄВРОПИ

* Чернівецька, Івано-Франківська, Тернопільська, Хмельницька області станом на 24.10.2012

ЗАПРОШУЄМО НА ОБСТЕЖЕННЯ: 26 СІЧНЯ м.Чортків (муз. школа) запис за т. 3 35 89

НАША ЦІНА НА РОЗШИРЕНЕ ОБСТЕЖЕННЯ ДЛЯ ПЕНСІОНЕРІВ ЛИШАЄТЬСЯ НЕЗМІННОЮ з 2008р.

20 ГРН.

0(372) 58 33 33

ЛАЗЕРНА МІКРОХІРУРГІЯ ОКА
www.clinica-dr-sovva.com.ua

СУЧАСНА КОМПЛЕКСНА КОМП'ЮТЕРНА ДІАГНОСТИКА ЗОРУ

Соціальний проект від заслуженого лікаря України
АНАТОЛІЯ ІГОРОВИЧА СОВВИ

Комплексне обстеження для пенсіонерів 20 грн.

16 січня - м. Чортків музична школа, вул. Степана Бандери, 73 запис за тел. 3-98-86, 2-33-57, (099)346 6281, (063)893 5090

Урочистості

Вони вічно в тобі, Україно!



(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

На майданчику біля пам'ятника зібралися ті, хто бажав віддати шану людині, котра пожертувала усе своє життя задля свободи й незалежності рідного краю: голова райради Володимир Заліщук та його заступник Любомир Хруставка, голова РО КУН Іван Віват, представники духовенства краю, районних організацій демократичних партій, інтелігенція Чортківщини, небайдужі.

Ведуча заходу – методист РКБК ім. К.Рубчакової Галина Корецька запросила до слова депутата райради, співголова Координаційної ради демократичних партій та громадських організацій району, голову РО КУН Івана Вівата. «Бандера – це не просто постать, не просто виховний процес, Бандера – це українські цінності, а без належного вшанування цінностей не будемо мати держави», – наголосив у виступі пан Віват. Висловлену ним думку підтримав і голова районної ради Володимир Заліщук: «Слово «бандерівець» не-

забаром стане словом-символом свободи і незалежності. Непереможний шлях Бандери ще скаже своє в Україні – і у нас запанує до-



бро, злагода, благополуччя».

Своєрідну пораду для досягнення отого згаданого благополуччя в нашому суспільстві дав головний вікарій Буцацької єпархії УГКЦ о. Володимир Заболотний: «Попередня влада, яка правила в Україні десятки років, головне завдання виконала – виховала людину-споживача. Тому найголовніше – це зміна мислення: чому ми так живемо, як хочемо жити і що потрібно зробити, щоб змінити це все. Наш патріарх – Блаженіший Святослав каже, що треба будувати український світ. І будувати його там, де живеш. Тому виконаймо обов'язок, покладений на нас, робимо те, що належиться, – створімо навколо себе українську патріотичну громаду».

Виступи перепліталися піснями дарунками Герою України від народного аматорського хору патріотичної пісні (кер. – Борис Бойко), жіночого вокального ансамблю Полівецького СБК (кер. – Ольга Луцишин) та солістів-вокалістів Галини Корецької і Ярослава Бабія.

Також відбулося покладання квітів до підніжжя пам'ятного погруддя.

Оксана СВИСТУН
Фото Оresta ЛИЖЕЧКИ

Враження

Окрилені духом звитяги

Першого дня нового року у нашому місті пошанували честь полум'яного борця за Українську державу та її незалежність, великого патріота, керівника Організації Українських Націоналістів Степана Бандери.

Урочини відбувалися біля погруддя здібному та видатному організаторові Української ідеї. Прийшло люду на цю конче потрібну пошанівку м'яко кажучи до смішного мало. Були представники влади – як районної ради, так і держадміністрації, а від церковної – тільки один священик з білівської парафії. Суто чортківських священиків не було жодного, а, хоч наголосити, Степан Бандера – син священика, якого доля обрала Провідником українського народу за визволення з-під багатовікового гніту.



Виступаючі палко говорили про звитяжність боротьби нації за свою державність, самопожертву та відданість наших предтеч, незважаючи на дуже трудні умови спочатку підпілля, а потім і створення Української Повстанської Армії. Армії без держави, яка засвідчила перед цілим світом незламність духу нації. Духу до волі, до відновлення державності, втраченої через об'єктивні причини. Виступаючі говорили про єдність поколінь, про ту єдність, котра має нас утримувати для розбудови незалежної України. Виступали співочі колективи братства вояків ОУН-УПА та єдиний на весь район аматорський хор зі с. Полівці. Відрадно, що у складі хору співали не тільки вже статечні жінки, а й молоді патріотки-дівчата. Кажуть, село занепадає. Та ні, не занепадає, якщо молоді люди беруть участь в таких імпрезах і показують приклад для наслідування не тільки у районі, а й в усій Україні. Хор з Полівців виявився єдиним, що виступав з такими патріотичними піснями. Нехай Бог допомагає цим людям у всіх помислах та вчинках, які приносять користь для суспільства!

Ігор СЛОНОВСЬКИЙ,
м. Чортків

Стурбовано

Тепер українцям, справжнім патріотам, спокій навіть і не сниться

У № 53 «ГН» від 21 грудня 2012 р. прочитала допис п. І.Білика, на який не могу не відгукнутись. Настільки цікава, змістовна та об'єктивна оцінка роботи творців районки, настільки несподівано протилежними є висновки, напучення, поради, тобто: початок – «за здоров'є», кінець – «за упокой».

Найбільше вразили дві поради журналістам. Перша – більше зустрічатись, я зрозуміла, з героями соцпраці і так званими маяками та розповідати сучасній молоді про їх здобутки, що означає – прославляти. Отож, висловлюю свої опонентські міркування. По-перше, як твердить філософська теза: всьому свій час. Невже комуністи замало уваги приділяли чи честі віддавали цим людям у їх час? Ордени, медалі, звання, портрети на дошках пошани, статті в газетах, дорогі подарунки, премії і т. п. На мою думку, більш ніж достатньо. А ось головного не було за їх важку працю – належної зарплати, наслідок якої – мізерна пенсія, адже пересічним і досі нараховують пенсії за радянською формулою. Наші «слуги народні» тільки собі і тим, хто їх охороняє, доглядає, прийняли закон про нову касту: це про держслужбовця, якому нараховують пенсію 80-90 відсотків від зарплати, решті ж і досі по-радянськи: 40-50 відсотків. Тому вважаю, що повторне сьогоднішнє прославлення отих обібраних радтрударів ніяк не компенсує їм втрату здоров'я, нестатку коштів на ліки, харчі, взуття і т. п.

А якими радянськими здобутками можна зацікавити сучасну молодь? Невже молода людина така тупа, що не розуміє причин сьогоднішніх наших проблем, не бачить розбитих доріг (якби були добротно уможовнені, то за 20 років ніщо їх би не розбило), зруйнованих ферм, заводів, фабрик (хто «дозволив» руйнувати, чи не той, що керував будівництвом), знищених хрестів, капличок, церков, пам'ятників давнини і т. д.? А ще й досі не зорані поля цвітуть бур'янами, більшість заводів, фабрик, підприємств Чортко-

ва уже не відродити... Один тільки приклад: Чортківський побуткомбінат чому припинив існування – комусь було вигідно. Більшість швей подалася до Польщі, Чехії, де й досі жінки шийють модний одяг, а «човники» привозять до нас же на базар. Ось про це треба тлумачити молоді, хто і чому допустив таке безчинство.

Народна мудрість акумульована у прислів'ях-приказках, одна з яких гласить, що кінець діло хвалить. А який був кінець радянщини? Все було, абсолютно все (земля, надра, природні багатства, всі види виробництва, наука, культура і т. д.) в руках одних комуністичних керівників. І що ж? Я це добре знаю (готувала лекції про продрпрограму від 1960 до 1990 рр.), що не змогли забезпечити людей, крім хліба, який був дешевий і у достатній кількості, всіма іншими продуктами харчування. Якщо в обласних містах ще так-сяк було, то у районах спостерігався дефіцит всього. Приклад: майонез був дефіцитом № 1, ті, хто їздив до Москви, привозив його з маркою нашого виробництва. Коментарі зайві. І ці «етапи великого шляху» завершив безславний картонний горбачовський період. Порівнюю: у воєнний час були карточки на хліб, а у 80-х рр. минулого століття – на всі продовольчі та промислові товари. Різниця ще й у тім, що у війну отоварювали усі талони, а у 80-ті роки – ні одного не вдавалось отоварити, бо на магазинних полицях – порожнеча. Чи повірять у це хтось із молодих? Тодішній генсек знайшов вихід – відкрив кордони, виручила ота капіталістична Туреччина і наші всюдисущі «човники». Такий безславний кінець кому-

ністичних «здобутків».

Я б запропонувала започаткувати рубрику «Ретро» (чи якусь іншу назву) про минуле. Щоб люди ділилися спогадами, поки ще живуть ті, що вижили і вижили у радянському «раї». Не все ж було погано, бо не вижили б. А як мине 50 років, то майбутні комуністи (їх ідеологія живуча і всеперемагаюча, російська приказка твердить, що «дурний пример заразителен») доводитимуть, що отого всього казусу (дефіциту, карточок, руйнації і т. д.) не було, як тепер заперечують голодомор.

Друга порада – менше писати на політичні теми, «людям потрібен спокій, ...упевненість у завтрашньому дні». О, яка суперечливість! Хіба й наш час рейдерсько-міліцейсько-СБУшного і прокурорсько-судочинницького свавілля на основі верховнорадського законодавства, зокрема останнього (про мову, землю, податки, пенсію і т. д.) та узаконення (чого ніде у світі нема і не було) казнокрадства, тобто виділення, драконівський забір коштів із бюджету на утримання численних дач Президента, Кабміну, СБУ, міліції, судів і т. п. (це ен-млн. грн. лише на один день) у пересічного українця ще може жевріти надія на спокій, упевненість у чомусь? Ці субстанції людям могла забезпечити тільки українська сильна держава. А це марно сподіватися. Боездатної армії у нас, по суті, нема: оті тисячі однорічних воїнів – це лише видимість та назва. Так що 20 років нашої незалежності – то гра кіць з мишкою.

Ось останній виступ В.Путіна про Україну – його тон, погляд ясно виразили: киця задовго загралась із мишкою. Президент Росії явно дав зрозуміти українській владі, що почне діяти (як, це його справа, не виключений і грузинський варіант). І ніхто нас не захистить, бо ми у світі ще й досі у вільному (чи невольному) плаванні, довго дума-

ємо, до якого берега причалити. Більшість громадян України з рабсько-генною психологією, що формувалась тристоліттями, тяжіє до Азії, до того ж зашморгу, з якого недавно вирвалася. Подумаймо: де спасіння? Чому усі постсоцкраїни Європи уже давно перебувають в ЄС і НАТО, як і республіки Прибалтики? Там колективна безпека, там рівноправність: найменша країна має право голосу, як і найбільша. А наші державники дбають лише про себе і своє благо: у ЄС стільки коштів у офшори не зможуть перевести... Тому й не поспішають туди, доки ще не все скупили у нас за безцінь.

А українські комуністи націлені на Росію, вони ж не можуть без ЦК (центрального керівництва) з Москви. Для нас засвітилось би світло в кінці тунелю, якби Україна хоч однією ногою вступила в Європу – ЄС, отоді б з'явилась надія на краще.

А тепер не те, що треба зменшити писати про політику, а слід би ще нову рубрику почати – «лікполнегр»: ліквідація політичної неграмотності. Після прийняття «кнопкодавцями» закону про референдум, якщо він почне діяти, будь-якій промосковській силі буде легко організувати референдум, результат якого явно виявиться таким, який потрібний організаторам.

Так що справжнім українцям тепер спокій навіть і не сниться. А українофоби торжествують, як відьми під час шабашу, незабаром почнуть писати оди і співати дифірамби його величності ...Путіну.

Ольга РИЗАК,
позаштатний кореспондент
«Голосу народу», с. Заболотівка

P. S. Може, у когось з читачів інші міркування, із задоволенням прочитала б чи послухала.

Звичай

Нова радість стала, яка не бувала: звізда правди, звізда волі нам путь осіяла!

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Гостилися всі, хто був у тогочасні на Театральному майдані, щойно

зготованою кутею та гарячим узваром. Ще й як до часу: припікав бо морозець! А господині й господарі з кожного району у привезених звіду-

сіль будиночках-обійстях частували охочих святочними наїдками на всяк лад. Гордилися змагалися звіздарі: полонили зір мерехтінням та барвою своєї неповторної різдвяної зірки. А гурти колядників виставлялися один наперед другого дотепністю колядок та повиншуваль вразливістю вертепів.

Гурт із Чортківщини разом зі збаражцями дістався найвищого визнання загалу поміж інших районів області. Може, через те, що газди у нас майстровиті, а газдині вмілі та проворні. Або ж через те, що загодили на започаткований фест знані фольклорні колективи «Гаївочка» та «Перевесло». А з їх уст і коляди, й віншування линуть так, що нікого не зоставлять байдужим, розтоплять найтовщу кригу у найміцніший мороз!

Фоторепортаж **Ореста ЛИЖЕЧКИ**



Відлуння свят

Веселощами, співанками, щедрими дарунками – зі святами вас!

Надійшла зима, а з собою і свята принесла. Новорічно-різдвяний цикл святкування розпочинається відзначенням Дня святого Миколая та продовжується новорічними ранками, різдвяними колядками. Веселощами, сміхом, безмежним задоволенням від подарунків запам'ятаються цьогорічні торжества юним вихованцям районного комунального центру соціальної реабілітації дітей-інвалідів «Дорога в життя», бо саме так вітали їх з прийдешніми святами благодійники.

І дорослі, і малеча з нетерпінням чекали на дарунки святого Миколая. А з якою радістю діти зустрічали святого Миколая в районному комунальному

Н.Мальована, В.Яхницький, Н.Кулій, Б.Пальчинський, В.Дерій, Н.Тайка, В.Геба, добродії з магазинів «Органіка», «Господарські товари», «Автозапчасти-

Звучали слова вдячності від педагогічного колективу центру за подаровані методичні посібники та керівника районного громадського об'єднання батьків дітей-інвалідів «Лебедята» Г.Саварин за чудове організоване дійство, подарунки, яскраві враження для дітей та надане приміщення, в якому проведено свято.

Особлива подяка від адміністрації реабілітаційного центру директору державного медичного коледжу Л.Білику за благодійність та сприяння у проведенні районного фестивалю «Повіри у себе»; директору педагогічного училища Р.Пахолку – за тісну співпрацю та благочинність; директорам хлібозаводу «Паланиця плюс» В.Хом'яку та Рососацького ЗАТ «Агропродукт» М.Плішці, приватним підприємцям В.Крунь та О.Крунь, керівникам аграрних підприємств І.Войцишину, В.Заболотному, І.Фричу, П.Чайці за постійну допомогу продуктами харчування; директору районного центру соціальних служб сім'ї та молоді Є.Деренюк за тісну співпрацю і всім небайдужим людям, які допомагають, не називаючи навіть свого імені.

Адміністрація ЧРКЦСР дітей-інвалідів «Дорога в життя», батьківський комітет РО «Лебедята» дякують усім меценатам, чії добрі вчинки засвітили іскринки радості в дитячих очах та вітають добродіїв з різдвяними святами:

*Бажаємо миру і світлої долі,
Запалу, енергії, сили доволі.
Творчого вогнику, віри й наснаги,
Щедрості серця, людської поваги.
На довгих стежках вашої ниви
Будьте завжди ви здорові й щасливі!
Хай кожен день приносить
тільки щастя,
Робота – насолоду і наснагу,
Бажаємо постійно відчувати
Любов і ласку, шану і повагу.
Хай будуть поруч віра і надія,
Як два крила, що власті не дають,
І сам Господь по милості наділить
Багато літ, що сонцем виграють!*

Марія АНІСЕНКО,
керівник ЧРКЦСР дітей-інвалідів
«Дорога в життя»



центрі соціальної реабілітації дітей-інвалідів «Дорога в життя»! 18 грудня довгоочікуваний гість завітав до вихованців центру. З піснями, віршами, іграми, гарним настроєм та усмішками зустріли його тут. А допомагали Чудотворцю колективи районної прокуратури на чолі з головним прокурором Б.Іжуком та УПСЗН РДА під керівництвом В.Цветкова, студенти медичного коледжу та педагогічного училища ім. О.Барвінського, спонукувані директорами Л.Біликом та Р.Пахолком відповідно, працівники торговельної фірми «Оріфлейм», приватні підприємці М.Дубко, О.Гнатусько, С.Юркевич, А.Прислопський, В.Пивовар, М.Гадз,

ни», «Універмагу», «М'ясопродукти», «Товари для дому», «Перукарні».

Ще одну нагоду зібрати дітей з особливими потребами спонукало свято Новорічної ялинки, яке відбулося 29 грудня в приміщенні ЗОШ I – III ст. № 2. Організатором дійства стала М.Євсюкова та дитячий танцювальний колектив, яким вона керує. Не обійшлося без конкурсів, ігор, веселощів, жартів, хитрих витівок казкових персонажів. Запальні танці маленьких артистів, дзвінкі пісні, інсценівки, вірші, яскраві карнавальні костюми тішили очі як дітей з обмеженими можливостями, так і їхніх батьків. А допомагали організувати свято школярі ЗОШ I – III ст. № 2 та 7.

Пригорща новин

Як «кочувала» дата новоріччя

Цікавинка якраз до часу: наші пращери стрічали новий рік і з початком березня, й вересня... Про усе те і не тільки свого часу оповів у газетній публікації знаний у краї історик (навіть кандидат історичних наук) та пошуковець скарбів історичної істини, літератор та поет Ярослав Дзісяк. Читачам районки знайоме це ім'я. А нещодавно він узяв та й видав півторасторічкову книжечку свого газетярського доробку – «Мандри сторінками газет».



Вона умістила авторські матеріали, видрукувані у «Вільному житті», «Чортківському віснику» та «Голосі народу». До слова, публікацій у районці – чи не найбільше. Потугу змісту засвідчують вже самі заголовки: «Вознесіння у краї бездуховності», «Як судили Степана Бандеру», «65 років свободи. Але якої?», «Обличчя історії все ще під маскою». У низці публікацій дістався розвою і поетичний дар автора.

Популярно про найголовніше

Відкрите заняття «Основні права, свободи і обов'язки громадян України» у рамках заходів до Дня захисту прав людини проведено в Чортківському педагогічному училищі ім. О.Барвінського. Зустріч студентів з начальником кримінальної служби по роботі з неповнолітніми майором міліції І.М.Слободяном на тему «Правила і закони у суспільстві та твоєму житті» влаштувала викладач суспільних дисциплін, кандидат політичних наук І.П.Станкевич. Викладачем Г.Я.Ушій організовано виставку плакатів-проектів на тему «Права у твоєму житті».

«Марія Мати Сина леліє, Йосиф старенький пелени гріє...»

Рік у рік водночас із Рождеством Сина Божого сповиває наші душі невимовна радість оновлення та умиротворення, ласки й благодаті. Як мовить жителька с. Косів Надія Задорожна, до таких почувань врівень з прабатьківськими колядками спонукує традиційна вже різдвяна шопка, котра так проникливо і зворушливо відображає миті народження нашого Спасителя. А парафіяни косівської церкви Введення у храм Пресвятої Богородиці УГКЦ цьогоріч напередодні Різдва Христового встановили аж дві шопки – власне у храмі та побіля нього. Усі фігурки виготовили власноруч. Парох о. Василь Лехняк до слів вдячності за духовну радість усім, хто долучився до плідної праці, додав стійність буття української душі: ця різдвяна шопка є символом наших традицій, нашої автентичності.



Незагублені в снігах

Мешканка с. Джурич Васирина Цепенда – пенсіонерка, 25 років працювала листоношею, носила пошту людям за будь-якої погоди. Добре знає, що то таке – сніговики завіта і замети, як важко брести снігами, коли мушиш. Тому їй може достоту уповні поцінувати, що нинішньої зими, коли на наші села й міста впали інтенсивні сніги і все навкруги завіяло-запорошило і у багатьох селах, на багатьох вулицях селяни опинилися відрізаними від білого світу через непрогнорнуті від снігових заметів вулиці, то у Джурині такого не трапилось. Бо земельні паї там орендує ТОВ «Агрополіс», а бригадиром від цього господарства Микола Островерха. Ні, техніки в селі він не має, проте її пригнали, щоби прочистити практично всі вулиці. Жінка проживає на бічній вулиці Заджуричці, та й її мешканців не забуто. Це реально, практична людяність.

Грайливі витівки зими-матінки?

Нині телеекрани лишень і подивовують світ та його людинність, що всілякими рукотворними льодовими то скульптурами, то палацами, то химерами, докладаючи до того чимало коштів та зусиль.



А Чорткову все обійшлося значно простіше й дешевше, навіть прозаїчніше без будь-якого підтексту: непрогнорнуті з центрального майдану кучугури снігу, добре встоявшись, стали ще й якими ігровими атракціями для малечі.

Американські гірки «відпочивають» перед чортківськими. Тим більше, що санчат у дитлахів не бракує. Навіщо відшукувати десь за містом якісь там пагорби? До твоєї послуг тут – усе!

Ведуча рубрики **Анна БЛАЖЕНКО**
Фото **Ореста ЛИЖЕЧКИ**

